Ч. 168. Четвер 8 серпня (26 липня) 1912. Рік XXII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в н. к. Старостав на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справа ческо-німецкої угоди. — Переворот в Туреччині. — Альбаньска ворохобня. — Турецке ультіматум Чорногорі. — З Португалії.

На сегорічних загальних зборах Böhmerwaldbund-у б. німецкий міністер-земляк Шрайнер виступив з промовою, в якій висьміяв виводи дра Крамаржа про спільні інтереси Німців і Чехів як двох найліберальнійших наций в державі і заявив, що для Німців найважнійша річ національна справа. Угода — говорив бувший міністер — не принесе вічного мира, боротьба за німецку землю буде тревати дальше і тому треба німецку суспільність остерегти, щоби не покладала рук на случай, як би справді прийшло до угоди.

З другої сторони серед ческої суспільности витворюють протиугодовий настрій національні социялісти. І так в неділю вечером відбули ся в Празі збори, на яких промовляли национальні социялісти пос. Фресль і Ліси, критикуючи ведене угодових переговорів. Між иншими заявили они, що перерву в переговорах спричинила не так переутома, як сьвідомість участників, що ческий нарід невдоволений з їх тактики. Імя Крамаржа зустріли участники окликами: „Зрадник!“ Збори запротестували против того, щоби в Празі признати німецкій мові рівнорядні права з мовою ческою.

Для задержаня ладу і спокою в Царгороді заведено — як звістно — силою сультаньского iradе 40 дневний стан облоги. Сильні войскові патрулі уставлено на улицях міста та оголошено, що при найдрібнійших демонстрациях буде заведений скріплений і обостреений 48-годинний стан облоги. Зачувати, що посли зберуть ся на нараду в котрімсь провінціональнім місті. Великий везир запросив до себе видавців часописий та просив їх, аби впливали успокоюючо на населене.

Розвязане парляменту викликало в молодотурецких кругах пригноблююче враженє. Ще день перед тим відбуло 150 офіцирів з молодотурецкого комітету нараду в Царгороді, на котрій рішено оголосити маніфест против воєнної ліґи та розвязаня парляменту. З кількох міст Туреччини прислано депеші з протестом против розвязаня палати. Молодотурки були певні, що до розвязаня палати в найгіршім разі так скоро не прийде. А тимчасом в Альбанії, з над границь Чорногори і инших міст приходять трівожні вісти про провaві бої. Належить сподівати ся, як доносить „Berliner Tageblatt“, що ґордийский узол кризи в Туреччині розвяже кров і зелізо.

З Відня доносять, що переговори в Приштині покінчили ся побідою Альбанців. Правительственна комісия згодила ся на домаганя Альбанців: на зворот оружия ворохобникам, признане відшкодованя за войскову експедицию, ґенеральну амнестию, введене альбаньскої мови в школах і урядах, а також на іменоване альбаньских урядників адміністрациї.

Такі вісти надійшли в понеділок по полудни з Константинополя. Тимчасом пізнійші вісти тих донесень не потверджують. Положенє в Призрендї стало ся грізне. Дня 31 м. м. около 400 уоруженях Альбанців увійшло до міста. Доси ладу не нарушено, але треба сего боятн ся. З ріжних міст північної Альбанії помашерувало оногди до Митровици 5000 Альбанців.

Напад турецких войск на чорногорску границю знов повторив ся. З чорногорскої сторони дано арматні стріли, аби змусити Турків до покиненя чорногорскої териториї. Згинуло 2 Чорногорців, 3 тяжко ранених. Страти Турків невідомі. Правительство вислало ґенерала Вукотича до привернення ладу та дало єму повновласть вести переговори з турецкими властями, аби не допустити до нових ексцесів. Турецкий посол в Цетинії, котрий устно запротестував против нападу Чорногорців на турецку армію, передав вчера ноту, в котрій жадає від чорногорского правительства сатисфакциї до 24 годин, инакше зірве дипльоматичні зносини і виде з Цетинії.

9)

ПОРУЧНИК.

(З польского — Е. Оржешкової).

(Дальше).

Аві на хвилю сего дня не відзискав давної добродушної веселости, котра деколи се понуре лице розяснювала. Сидів також коротко, але перед відходом запитав Александра, чи та гарна дівчина, яка приходила до него з матерію, є его судженою? Нині саме відбули ся їх заручини.

— Нині? Де? Тут? Якто?

Єго здивоване розсьмішувало Авича.

Щож в тім дивного? Люблять ся з собою від дитиньства, але до тепер мати супротивляла ся задля посвояченя і инших там своїх плянів... І нині саме сказала, що вже не противить ся і їх заручає.

Поручник знову здивував ся.

— Вот как! перше не хотіла, а тепер, як ви.... змарнований чоловік.... згодила ся. Ну, што, вже таке.... як се сказати.... благородне, аж чоловікови в голові мішає ся. Але як се буде? Чи ви думаєте, що вас так випустять звідси без ніякого наказанія? Се не може бути! Зашлють вас, де росте гіркий перець і відберуть маєток.

Щасливий усьміх розлив ся по лици вязня. Зниженим дещо від якихсь мрій голосом, сказав:

— Знаю про се; але і сего я певний, що моя суджена не покине мене анї в убожестві, ані на вигнаню і що в кождій пропасти, серед кождої бурі чи слоти житя будемо разом і будемо для себе помочию і спасенієм.

Поручник стояв хвилю мовчки і дивив ся в землю. По его білім чолі перепливали і зникали зморщки. Були се филї піднесені новими думками, дивними, в які вдивлював ся і хотів зрозуміти. І може не лише думками. Вираз розсьміяного лиця вязня вступив і в его очи. Відбила ся в них якась дивна туга.

— Ви се гарно сказали... вот, поезия правдива... правдива.. серце коло серця все і всюди і віра в чоловіка, якого любиш..

А потім з унесенем і з почутем заздрости і приязни додав:

— Ну да! щасливий з вас чоловік.

— Хотяй змарнований? — усьміхнув ся Александер.

— Ну, не зовсім згублений. Але хотяй попав в біду, однак щасливий!

Коли відходив, ішовши до дверий, кроки его були тяжші, як звичайно.

Довго потім не приходив, аж прийшов знов і сейчас при повитаню сказав, що був нездоров і що чув ся недобре і на тілі і на души. Отже чого, думав собі, мав в такім настрою приходити? Думав навіть про се, аби вже зовсім не приходити і своєю присутностию не мішати і не докучати вязневи.

— Бо деж мені до вас? І що вам з мене? Ви чоловік з вижин, а я звичайний, з низин.

Але не міг видержати. Щось тягнуло его сюди. Хотів би про деякі річи запитати ся, поговорити про них і єсли Авич позволить, то ще сей раз...

Алеж овшім! овшім! Не лише сей раз, але кілько разів захоче. Чиж не був єму і близьким єму особам услужний? Чи мимо всего, що їх ділило, не були звязані спільностию землі і може чимсь ще більшим?

— Чим? Чим? Якіж між нами можуть бути подібности? — нараз запитав поручник. Видко, о сю подібність єму дуже ходило.

— Чи ви чуєте ся щасливим? — запитав его Авич.

Зробив рукою напрасний рух.

— К' чорту такое щастє!

— Но видите! Оден з нас таким способом, другий иншим, а оба...

— Розумію вже, розумію! І се правда! — закінчив понуро поручник.

Полички его були далеко менше румяні і повні, як перед тим, навіть плечі здавали ся менше широкі і мундур неменше тісно обхоплював їх. Дуже виразно змарнів і поблід. Авичеви рівнож кождий новий день малював лице наглядним пятном вязничної муки. Сині его очи були великі серед змарнілого лиця, молоде тіло, позбавлене свободи і руху, набрало рухів отяжілих, грудь привичаєна до по-

На то ультіматум відповіло чорногорске правительство, що на турецкій териториї нема ні одного чорногорского вояка. Теперішні сумні пограничні події сусь вислідом безнастанних турецких провокаций і Туречина сама завинила, що не хоче доси по мисли обопільного договору управильнити спірних граничних справ.

Лісбоньска полиция арештувала в неділю Людовіку Роас, котра старала ся приєднати одного републиканця як участника контрреволюциї против републики та здрадила єму революцийні пляни. Кореспондент льондоньскої ґазети Daily Mail довідує ся, що арештовано рівночасно Анґлійку Орам, котра посередничила між лондоньским комітетом портуґальских роялістів і краєвим комітетом. На інтервенцию анґлійского правительства єї пущено на волю, але мешканє, в котрім жиє, окружено полицийним кордоном. Роялісти мали дня 9 с. м. устроїти нову револьту.

Новинки.

Львів, 7 серпня 1912.

— Аванс Архикн. Кароля Франц Йосифа. Від якогось часу ходить чутка, що Найдост. Арх. Кароль Франц Йосиф, котрий як звістно перебував в Коломиї і обняв там разом зі своєю Найдост Женою Зитою протекторат над рускою виставою домашного промислу, має бути в день цїсарских уродин дня 18 с. м. іменований майором в піхотї. Як зачувати, має він бути придїлений до полку піхоти ч. 4 і одержати команду баталїону. Полк той єсть розміщений в той спосіб, що два баталїони суть у Відни, один стоїть в Виллерсдорф в Долїшній Австриї, а один в Боснї. Будучий на слїдник престола має бути придїлений до віденьских баталїонів і замешкати в замку Гецендорф.

— Іменованя. Президент галицкої Дирекциї почт і телеграфів іменував практикантами почтовими офіциянтів почтових з укінченою середною школою: Ст, Лосьовского в Сяноцї, Мих. Воляка в Нов. Санчи та укінчених учеників шкіл середних: В. Карча, Зд. Короля, В. Шидловского і Ф. Палїчку у Львові, Льва Кулявого в Перемишли Стеф. Сакуляка в Бережанах і Давида Шульмана в Коломиї.

— Лїцитация. Дня 9 серпня 1912 о годинї 3 з полудня відбуде ся в магазинах товарових стациї у Львові публична лїцитация невідобраних товарів, як: вино, плуги, футра, мішки, убраня, машина до шитя, мило, знаряди рільничі, полотна, бевзина, порожні бочки і т. п. о скілько не будуть викуплені.

— Професор університету — вломником. Чисто по Американьски! З Льондону доносять до берлиньских ґазет, що в Чікаґо арештовано вчера славного електротехніка Гутрея (Guthrey), позаяк доказано єму, що був рівночасно вломником і фальшівником векслів. Доходженя виказали, що Ґутрей зрабував в послїдних роках дор гоцїнности вартости мілїона корон.

— Огнї. У фабрицї пуделок Іґля при улици Ткацкій ч. 25 вибух оногди в ночи огонь і наробив шкоди на звиш 200 К. Завдяки скорій акциї ратунковій огонь угашено. — В Ясманичах під Перемишлем згоріло дня 1 с. м. 7 загород селяньских. Загальна шкода виносить 25.000 К і була обезпечена.

— Нещаслива пригода на зелїзници. Межи стациями Сяноком а Дубрівкою наїхав поїзд зелїзничий на віз Коцая, господаря з Пловців. Машина ударила в задну часть воза, відорвала єї і кинула в недалекий рів. Конї з передом воза вийшли з нещастя неушкоджені, а на місци лишив ся господар з тяжкою ранею на голові і єго 16-лїтний син зі зломаною ногою; оба вийшли з нещастя зглядно щасливо, бо грозила їм нехибна смерть

— З Вижницї на Буковинї доносять: Буковиньске правительство розвязало громадску раду у Вижницї і поручило управу міста дотеперішному посадникови, Маркови Фоґелеви як правительственному комісареви. Розвязане ради наступило з формальних причин, а то тому, що тїснїйші вибори відбували ся не сейчас по виборах кождої курії, але аж по всїх виборах.

— Краєва Рада шкільна затвердила в учительскім званю і надала титул професора дїйстному учит. II. реальної школи у Львові др. Л. Гординьскому; надала учит. посаду Ж. Черному, заст. учит. в IV. ґімн. у Львові, в реальній школї в Раві рускій; іменувала Т. Муху, уч. видїлової школи в Сокали, заст. учит. в учит. семинариї в Сокали.

Кр. Рада шк. іменувала в народних школах: Ал. Новотарского управителем 4-кл. шк. в Ярославі, Г. Созаньского, управ. 4-кл. шк. в Пробіжній, М. Дубівця учит. 4 кл. школи в Стрию, Л. Федика, учит. 4-кл. шк. в Медици, Ст. Гучиньску учителькою 4 кл. шк. в Буцневі, Й. Міхаліка і М. Квятковску учит. в Пявничнім, А. Фасціщевску учит. в Волчківцях, Ів. Гаврана управ. 2 кл. школи в Корчинї, Фр. Заруцкого управ. шк. в Княжу; учителями і учительками 2-кл. шкіл: Із. Гардецкого в Голгочах, Ю. Блехінґерівну в Угринківцях, К. Савкевичеву в Гнилицях вел., О. Мокрицку в Цївкові, Ф. Мричкову в Березцї, Ст. Древицку в Олієві, О. Андрієвску в Роґізнї, Ан. Котши в Дорожові; учит. і учительками 1-кл. шкіл: С. Федчука в Орельци, Мих. Кульчицкого в Оравчику, Дм. Мандзюка в Маркополи, Л. Чубатого в Кутисках, А. Михальску в Лїчицях, П. Хмолу в Сторожах, А. Забіглівну в Михайлівцї, М. Ісаньского в Блажовій і Ф. Трнку в Жовквї.

— Дрібні вісти. Минулого тиждня занедужало у Львові на шкарлятину 21 осіб, 4 хорі особи прибули зпоза Львова. Умерло троє дїтий. — Зі Львова втїк купець Г. Зоммер, котрий перед кількома днями збанкротував. Зоммер виїхав, кажуть, до Америки. — До шпиталю у Львові відставлено Михайла Шуберта, візника із Зубрі, котрого пострілив в двірскім городі столяр Михайло Ляжневский і зранив небезпечно. Ляжневского арештовано у Львові. — Конї селянина з Миклашова, Тео-

---

вітря широких і вільних просторів хвилями віддихала з трудом.

Через кілька хвиль дивили ся на себе, а потім одностайно, розуміючи себе, покивали головами.

Поручник сидів на стільци, але не розставляв рук з фантазиєю, спер їх на коліна, а голову взявши в обі долонї говорив:

— Я думаю про Аполька... В день ще нїчого, але в ночи, він все стоїть наді мною, так, як я єго там в траві видів, чорною дїрою на чолї... Питаю ся єго... Він був мудрий хлопець, школи покінчив і з другого курсу унїверситету... І я питаю ся єго: яким чином та, такий розумний хлопець... не видів, не розумів... Але не лише він! Ви всї, з наукою з розумом, яким чином, ви, не видїли, не розуміли сего, що се нонсенс, божевільність, проти такої могучости ставати. Питаю ся єго: пощо ти, любий мій хлопче, сказав з мотикою на сонце! Він нїчо не відповідає менї, але на другу ніч знову приходить, стає наді мною, з дїрою в чолї і лише губами рушає, а менї здає ся, що ті губи говорять: таж ти сам, брате, дав розказ стріляти!

По малій перерві говорив дальше:

Тодї я кричу до него, що виповнив мою повинність, а єго губи знову порушають ся і говорять: ти добре зробив, але ти і плакати за мною не повинен, бо я був ворогом того, кому ти служиш. Ну то що, то що, що добре зробив і що плакати не повинен? Я плачу, бо він менї був дорогий, бо се була моя кров... кров, я се почув тепер, коли вас пізнав...

Підніс голову і в лице Александра затопив здивовані і повні терпіня очи.

— Ви були коли в Петербураї?

Питанє було несподіване, відповідь твердяча. Яжеж нї? Знає добре се місто, чотири роки там перебував, учив ся, перед роком звідси повернув. Поручник оглядав єго здавова ним поглядом.

— Які богатства? А? які палати, всьо з дорогого каменя будоване? Мармор, ґраніт, маляхіт, золото, аж течуть! Які торжества. А реве военнне, видїли ви? А?

І богатство, і палати і торжества Авич видів і навіть з близька приглядав ся їм.

— А які сили нашої армиї, чи знаєте? І певний сего, що про се вязень не може знати, зачав єму про се докладно оповідати. Тілько сего, тілько корпусів, дивізиї, полків в піхотї а тілько в кавалєриї, на такі а такі роди і відділи подїлена артилєрия, а в кождім відділї тілько і тілько армат, коний і людий. Найхоробрійші вожди, або ґенерали корпусів і дивізий називають ся так а так, мають за собою такі а такі битви, досьвід войсковий, всьо, чого треба, аби кождого неприятеля, хоч би найсильнїйшого, побити і здусити.

Довго оповідав, вичисляв і обяснював, а чим довше говорив, тим горячїйша ставала єго мова. В почуваню пошани, яку посував до чести, зглядом могучости оружної, котру малював словами, в почуваню гордости, що сам становив частину сеї могучости, здавало ся, що зникають ті журби, сумніви і жалї, від котрих змарнїли і поблїдли єго лиця, котрі спроводжували безсонні ночі з марою забитого брата, що стояв в головах єго ліжка.

Дальше сгортав єго гнів, котрий кидав ним і кричав єго горлом в часї ревізиї в тім дворі.

Почав бігати по вязничній келї, наїжив брови, розмахував раменами.

— І ви, ви, горстка, невоєнних людий, мала горстка, без армиї, без крїпости, без славних вождів, без скарбу, виступили проти такої могучости! Вед єго безумє єсть, сумашествіє, самоубийство, чорт знает что такоє! І щоби се робили дурні, темні люди! Але нї! Межи тими, що робили, мало темних і дурних. Сам цьвіт народу... Само єго сьвітло... Я сего не можу зрозуміти і я би вас за се чорт побери, карав, до тюрми саджав, засилав...

Знову сїв на стільци і голову вхопив руками.

— Ой Апольку ти! Апольку, брате мій нещасливий, ти мене на тамтім сьвітї не проклинай за се, що я так говорю! Менї скорбно, менї жалїсно, менї страшно, в менї всьо перевертає ся, як се говорю. Ти був розумнїйший від мене, науку мав, а тепер кождої ночи до мене приходиш. Чому ти менї не скажеш, що ти думав, в що ти вірив, що руководило тобою, коли ти се робив?

В хвили, коли так питав, лагідна рука, з братним довірєм діткнула єго рамени.

— Я скажу тобі, брате Апольо про се, що ним руководило, коли він се робив. Він любив вітчину і волю! Чи знаєш, що се вітчина? Чи знаєш, що се воля? Нї, анї одної, анї другої ти навіть не видів. І ще: він ненавидів неволї. Чи знаєш, що се неволя? Нї, бо ти нїколи не відчув чим она є, бо єї слуга. І ще: він любив давну славу свого народу! Чи знаєш, яка була єго слава? Нї, тобі нїхто не показав анї одного луча єї корони, анї одного рубця єї пурпури. Отже не можеш зрозуміти, що тронуло Аполька в сю нерівну борбу, що нас всїх перло до неї; яка буря шалїє в груди чоловіка доптаного стопою насильства, який неспокій виривають єго з під сеї стопи, аби випрямити ся, піднести голову, випружити рамена і станути з раба вільним чоловіком... Се права природи, котрі загорорили в нас, се воля Бога, котрий кождому чоловікови і народови да осібну і вільну душу, се крик нашої душі до сьвіта, до землї, до неба, що жиємо, що жиючих нїхто не має права спихати в могилу. Згинемо? Добре! Але сей наш крик кровію і сльозами повитий лишить ся в повітрю; тим, що по нас прийдуть умерти не дасть і зривати сонних з мягкої постели буде і стане ся чорним сном і золотим сном народу і бичем наганяючим єго до вічної борби, а тодї доперва замовкне, як побідить — ідея!

(Дальше буде).

дора Бурака сполошили ся вчера рано на улици Личаківскій і вибили шибу у ваґоні трамваєвім ч. 143.

— **Крадежі і арештованя.** За крадіж збанка з малиновим соком арештовано на торговици в Ринку Сруля Розенблюма і віддано єго до арешту.— Полиция арештувала вчерашної ночи аґента торговельного, Володимира Ковальского, котрий в Ринку збиткував ся в лютий спосіб над якимсь чоловіком, лежачим на земли. На поліциї не хотів Ковальский сказати, хто єсть той чоловік, над котрим він так страшно збиткував ся.—Вчера в полудне вкрадено в Ринку господареви з Водник, Іванови Білому пару коний з возом вартости 900 кор.

— **Морози в серпни.** З цілої Анґлії надходять алярмуючі вісти о небувалій в тій порі року катастрофі морозів і снігів. В декотрих сторонах Великої Британії, именно же в ґрафстві Дербі і в горах впали так великі сніги і такі настали морози, що єсть обава цілковитого знищеня плодів.

— **Фальшивий і правдивий марґраф.** Недавно арештовано в Парижи якогось Юліяна Райса. Арештований допустив ся під іменем марґрафа де Рукфеля численних спроневірень і стане за те перед судом присяжних. Тепер виявило ся, що в Парижи жиє дійстно правдивий марґраф де Рукфель і то великий бідак, що уганяє по улицях за дорожками, які везуть гостий з зелізничих двірців і заробляє при них гроші на житє, відносячи до мешканя куфри і валізки. Часом стоїть марґраф перед театром і отвирає двері при повозах, причім заробляє також деякий гріш. Правдивий сей марґраф є справдішним нуждарем, але мимо сего найшовши сими днями на улици дорогоцінний камінь, відніс єго зараз на поліцию, хоч знав, що у Франциї нема законної винагороди для того, хто найде гроші, або инші дорогоцінні річи.

— **Велика крадіж.** В поспішнім поїзді, що приходить з Черновець до Львова о 6 год. 26 мін. вечером, вкрадено Йосифови Блюмови, властителеви більшої посілости портфель, в котрім було 41.250 корон готівкою і векслів на 36.000 кор. Крадежі доконано десь межи Коломиєю а Станиславовом. Блюм їхав у ваґоні II. кляси з Черновець. Слідом за ним їхало якихсь трох панків, котрі купили собі були білети з Черновець до Коломиї, а в Коломиї казали кондукторови купити собі білети до Львова, але перед Станиславовом десь щезли. Крадежі доконано у ваґоні реставрацийнім або на коритари, де була велика глота. Блюм був на стільсько неосторожний, що носив портфель у верхній кишени маринарки. Блюм добачив брак портфелю зараз по виїзді із Станиславова, але аж в Галичи повідомив о тім власти. За викрите злодіїв визначив Блюм 2000 кор. нагороди.

— **Тучі і градн.** З Дебречина на Угорщині доносять: По полудни настав тут хмаролом. Богато домів вода заляла. — Вчера пополудни пересунула ся над Краковом велика градова туча. Град падав величини голубячого яйця і наробив великої шкоди. Підчас бурі грім ударив в Марійску вежу і скинув звід ам громозвод. — В селі Баліцах, маєтність ґр. Радзівіла, вдарив грім у величну стодолу посеред села, повну збіжа і запалив єї. Шкода виносить звиш. 30.000 кор. Огонь удало ся зльокалізувати.

Господарство, промисл і торговля

— **Оповістка.** В „Ґазеті Львівскій" оповіщує ц. к. Дирекция зелізниць державних у Львові віддане в дорозі офертовій виконане підмурованя оборотниці для машин о 20·04 м. в промірі на зелізничій стациї в Дрогобичи.

Оферти належить внести найпізнійше дня 19 серпня 1912 до 12 ої години в полудне.

Загальні особливі услівя будови а також дотичні пляни і инші дотичні прилоги можна переглянути в відділі III. поверх, двері ч. 309, де також можна дістати формулярі на оферти і особливі постанови що до вношеня сих оферт.

Телеґрами.

Константинополь 7 серпня. Позаяк правительство уважає вчерашне передполудневе засіданє за неєствуюче, що урядові часописи не поміщають звіту з него. — Правительство усунуло з урядів і зарядило погоню за бурмістрами Смирни, Адрияиополя і инших міст з причини, що они підбурювали населенє против правительства.

Атини 7 серпня. (Аґ. Ат.) З Кочани доносять, що з причини вибуху бомби прийшло там до формальної масакри. Богато християн убито і поранено.

Софія 7 серпня. Чутка о якійсь нобілізациї, зглядно о покликаню резервістів, єсть безосновна.

Ліон 7 серпня. В тунелю „Льозан" стовкнули ся два поїзди; 2 особи погибли. 12 єсть зранених.

Ліон 7 серпня. Катастрофа наступила недалеко двірця коло тунелю; стовкнули ся поїзд мішаний з поспішним їдучим з Висні до Ліону. Сей послідний поїзд перевернув пять ваґонів мішаного поїзду. Два ваґони розторощило. Згинули 4 особи а зранених єсть около 20. Між лікарями, які несли поміч зраненим на двірци був також директор шпиталя др. Фр. Сленк.

Кольонія 7 серпня. Петербурґский кореспондент „Köln. Ztg." одержав від росийского міністерства справ заграничних потверджене вісти, що в Ціріху відбувають ся дипльоматичні переговори межи Туреччиною а Італією. Переговори ті були на короткий час перервані а тепер ведуть ся знову. Переговори ті веде італіяньский амбасадор в Петербурзі а почин до них вийшов від Туреччини, котра тепер єсть більше уступчива.

Ціна збіжа у Львові,

дня 6-го серпня:

Ціна в коронах за 50 кільо у Львові.

Пшениця	9·50	до	10·50
Жито	9·—	„	9·05
Овес	9·20	„	9·50
Ячмінь пашний	8·50	„	8·90
Ячмінь броварний	8·50	„	9·—
Ріпак	15·50	„	16·—
Льняника	—·—	„	—·—
Горох до вареня	10·—	„	14·—
Вика	9·50	„	10·—
Бобик	8·50	„	9·—
Гречка	—·—	„	—·—
Кукурудза нова	—·—	„	—·—
Хміль за 50 кільо	—·—	„	—·—
Конюшина червона	—·—	„	—·—
Конюшина біла	—·—	„	—·—
Конюшина шведска	—·—	„	—·—
Тимотка	—·—	„	—·—

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1912 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні означені грубим друком. Години нічні від 6·00 вечером до 5·59 рано означені підчеркненем чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·35, 2·05 §), 2·45 3·45 *) 5·46 †), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня. †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·10, 10·35, §2·16, 2·27, 2·50†), 8·40, 11·13.
†) до Красного. §) від 15/5 до 30/9 включно що дня.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·25, 3·05*), 6·28 †), 7·58▪), 11·00.
*) до Станиславова. †) до Коломиї. ▪) до Ходорова кождого попередного дня перед неділею і сьвятом.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02 §), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 16/6 до 8/9 включно лише в неділю і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·58, 9·05, 3·50, 10·56.

До Сокаля: 7·35, 2·21, 8·00, 11·35 *)
*) до Рави рускої (лише в неділі).

До Яворова: 8·40, 5·45.

До Підгаєць: 5·55, 4·53.

До Стоянова: 7·55, 5·20.

з двірця „Львів-Підзамче":

До Підволочиск: 6·25, 10·55, 2·29 *), 2·42, 3·07 †), 9·01, 11·30.
†) до Красного. *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

До Підгаєць: 6·09, 1·21 *), 5·15, 10·40 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

з двірця „Львів-Личаків":

До Підгаєць: 6·28, 1·40 *), 5·36, 10·59 §).
*) лише до Винник. §) до Винник лише в суботу і неділю.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова 2·22, 5·45, 7·25, 8·50, 10·05, 1·10*), 1·30, 2·00§), 5·40, 7·25†), 8·25, 9·50
*) з Тарнова, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня, †) з Мшани 15/6 до 30/9 включно щодня.

З Підволочиск: 7·20, 11·30, 1·50§), 2·15, 5·30, 10·30, 10·48†)
†) з Красного, §) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Черновець: 12·05, 5·15§), 5·45†), 7·40, 10·25*) 1·55, 5·52, 6·26, 9·34
*) зі Станиславова, †) з Коломиї, §) з Ходорова кождого слідуючого дня по неділи і сьвяті.

Зі Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19§, 11·00
§) від 16/6 до 8/9 включно лише в неділі і рим.-кат. сьвята.

З Самбора: 7·50, 9·55, 2·10, 8·30

Зі Сокаля: 7·10, 1·25, 7·57

З Яворова: 8·12, 4·20

З Підгаєць: 11·10, 10·20

Зі Стоянова: 10·01, 6·30

на дворець „Львів-Підзамче":

З Підволочись: 7·01, 11·11, 1·36*), 2·00, 5·10, 10·12, 10·31†)
†) з Красного, *) від 15/5 до 30/9 включно щодня.

З Підгаєць: 7·26*), 10·49, 6·29*), 10·01, 12·00§)
*) з Винник, §) з Винник лише в суботу і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11

на дворець „Львів-Личаків":

З Підгаєць: 7·08*), 10·31, 6·11*), 9·41, 11·43§
*) з Винник, §) з Винник в суботу і нед.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).